

Evidenčna številka: VSL06532

Datum odločbe: 07.09.2006

Področje: STEČAJNO PRAVO

Institut: prisilna poravnava - glasovalne pravice delničarjev

Zveza: ZPPSL člen 56, 56/1, 56/3, 56, 56/1, 56/3.

Jedro

Pri družbah, ki v bilanci stanja, katero je potrdil pooblaščen revizor, izkazujejo pozitiven kapital, imajo glasovalno pravico vsi delničarji oz. družbeniki (3. odst. 56. člena ZPPSL).

V kvoti terjatev za ugotavljanje rezultata glasovanja pa se upoštevajo le deleži (terjatve) tistih delničarjev oz. družbenikov, ki se udeležijo glasovanja o predlagani prisilni poravnavi (1. odst. 56. člena ZPPSL).

Izrek

1. Pritožbama zoper 3. do 9. točko izreka se ugotovi in se sklep sodišča prve stopnje v prej citiranih točkah razveljavi in zadeva vrne sodišču prve stopnje v nov postopek.

2. Pritožbi upnika zoper 1. točko izreka se deloma ugotovi in se sklep sodišča prve stopnje v tej točki izreka:

- glede zavrnitve predloga za ustavitev postopka prisilne poravnave po 1. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL (da lahko dolžnik brez finančne reorganizacije izpolni svoje obveznosti) razveljavi in predlog za ustavitev postopka z dne 9.3.2006 v tem delu zavrže;

- glede zavrnitve predloga za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL (da lahko dolžnik izpolni svoje obveznosti v krajšem roku) razveljavi, zadeva pa v tem obsegu vrne sodišču prve stopnje v nov postopek.

3. V preostalem delu se pritožba zoper 1. točko izreka sklepa zavrne in se sklep v 1. točki izreka v delu, s katerim je bil zavrnjen predlog za ustavitev postopka po 3. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL (da ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti na podlagi predloga za prisilno poravnavo) potrdi.

4. Pritožbi zoper 2. točko izreka sklepa se ugodi in se izpodbijani sklep razveljavi, predlog za razrešitev upravitelja prisilne poravnave z dne 19.6.2006 pa zavrže.

Obrazložitev

Sodišče prve stopnje je izdalo dne 19.6.2006 sklep, s katerim je zavrnilo predloge za ustavitev postopka prisilne poravnave, ki so jih vložili upniki BT I. d.o.o. L. in upniški odbor (1. točka izreka). Zavrnilo je predlog upniškega odbora za razrešitev upravitelja prisilne poravnave (2. točka izreka). Zavrnilo je predlog dolžnika za sklenitev prisilne poravnave (3. točka izreka) in po uradni dolžnosti začelo stečajni postopek nad dolžnikom (4. točka izreka), določilo stečajnega upravitelja (5. točka izreka) in sprejelo še nadaljnje odločitve, ki so posledica sklepa o začetku stečajnega postopka (6. do 9. točka izreka).

Proti temu sklepu so bile vložene tri pritožbe.

Zoper odločitev sodišča prve stopnje, vsebovano v 3. do 9. točki izreka, so vložili pritožbi zastopnik stečajnega dolžnika - direktor A. B. in trije delničarji, ki so glasovali za sklenitev prisilne poravnave ter delničar Kmetijsko gozdarska zadruga S. z.o.o. K., kot delničar, ki se glasovanja ni udeležil.

Pritožbo pa je vložil tudi upnik BT I. d.o.o. L.. V njej navaja, da vlaga pritožbo zoper 1. in 2. točko izreka sklepa sodišča prve stopnje, vendar samo za primer, če bi sodišče druge stopnje poseglo z eventualno spremembo oziroma razveljavitvijo v sklep o zavrnitvi predloga za prisilno poravnavo in sklep o začetku stečajnega postopka nad dolžnikom. Izrecno pa se pritožuje zoper 5. točko izreka, to je zoper sklep o imenovanju stečajnega upravitelja.

Sodišče druge stopnje se je moralo tako najprej ukvarjati s pritožbama dolžnika in delničarjev, s katerimi se pritožujejo zoper odločitev sodišča prve stopnje, da se predlog za prisilno poravnavo zavrne in začne stečajni postopek (3. do 9. točka izreka sklepa).

Glavni očitke pritožnikov je, da je sodišče prve stopnje zmotno uporabilo materialno pravo glede določitve glasovalnih pravic delničarjev in v pritožbah trdijo, da je zmotno stališče sodišča prve stopnje, da se pri določitvi obsega glasovalnih pravic delničarjev upoštevajo tudi kapitalski deleži (terjatve) delničarjev, ki se niso udeležili glasovanja o prisilni poravnavi.

Ta pritožbeni očitke je utemeljen.

ZPPSL je delničarjem oziroma družbenikom kot lastnikom kapitala družbe dal pravico vplivati na izid predlagane prisilne poravnave le pri takih družbah, ki v bilanci stanja, katero je potrdil pooblaščen revizor, izkazujejo pozitiven kapital (3. odstavek 56. člena ZPPSL). Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu zaključilo, da iz določbe 3. odstavka 56. člena ZPPSL izhaja, da imajo glasovalno pravico vsi delničarji in ne le tisti delničarji, ki svojo glasovalno pravico prijavijo oziroma udejanijo in da zato ni podlage v določenih ZPPSL, da bi se pri določanju obsega glasovalnih pravic delničarjev ne upošteval celoten pozitiven kapital družbe.

Pritožbeno sodišče se strinja z materialnopravnim zaključkom sodišča prve stopnje, da imajo na podlagi 3. odstavka 56. člena ZPPSL glasovalno pravico vsi delničarji oziroma družbeniki družbe. V tem določilu res ni izrecno zapisano, kot to trdijo pritožniki, da imajo glasovalno pravico vsi delničarji oziroma družbeniki. Toda zaradi tega, ker v tem določilu te besede ni, ni mogoče ovreči pravilnosti zaključka sodišča prve stopnje, da imajo glasovalno pravico vsi delničarji. Iz prej citiranega odločila izhaja, da zakon sam v primeru, ko gre za družbo, ki ima v potrjeni bilanci stanja izkazan pozitiven kapital, podeljuje glasovalno pravico tudi delničarjem oziroma družbenikom take družbe. Sodišče prve stopnje je pravilno zaključilo, da se pri taki družbi glasovanja o prisilni poravnavi lahko udeleži vsak delničar oziroma družbenik, kar pomeni, da lahko glasujejo vsi delničarji, saj v tem določilu ni navedeno, da imajo glasovalno pravico le tisti delničarji, ki se glasovanja udeležijo. Zato imajo po zakonu samem glasovalno pravico pri taki družbi vsi delničarji. Zato je ta materialnopravni zaključek sodišča prve stopnje pravilen.

Na podlagi tega materialnopravnega zaključka, pa je sodišče prve stopnje napravilo nadaljnji materialnopravni zaključek, da se zaradi tega, ker imajo glasovalno pravico vsi delničarji, pri ugotavljanju rezultatov glasovanja upoštevajo delnice (terjatve) vseh delničarjev, tudi tistih, ki se glasovanja ne udeležijo. S tem je zaključilo, da se v kvoti terjatev delničarjev upošteva vrednost vsega pozitivnega kapitala družbe. Ob tem materialnopravnem zaključku pa ni navedlo, na katero določbo ZPPSL je oprlo tak svoj zaključek. Zastavlja se vprašanje, ali je tak materialnopravni zaključek pravilen.

Določilo 3. odstavka 56. člena ZPPSL tega vprašanja ne ureja. To določilo ureja dvojje in sicer to, kar je bilo povedano že zgoraj, torej, da imajo glasovalno pravico vsi delničarji. Ureja pa tudi vprašanje oziroma način ugotovitve vrednosti glasovalne pravice posameznega delničarja oziroma družbenika. Po tem določilu je kapital, ugotovljen s potrjeno bilanco stanja, le osnova oziroma podlaga za ugotovitev višine deleža oziroma višine terjatve posameznega delničarja oziroma družbenika. Zato v določilu 3. odstavka 56. člena ZPPSL ni podlage za sklep, da se pri ugotavljanju rezultatov glasovanja upošteva ves kapital oziroma terjatve vseh delničarjev.

Sodišče druge stopnje sklepa, da se je sodišče prve stopnje pri odločanju morda naslonilo na določbo 1. odstavka 56. člena ZPPSL, čeprav tega v izpodbijanem sklepu izrecno ni navedlo. To sklepa sodišče druge stopnje zato, ker to določilo ureja situacijo, katere terjatve upnikov se upoštevajo v kvoti terjatev, ki je upoštevna za ugotavljanje rezultatov glasovanja o predlagani prisilni poravnavi. Iz te določbe namreč izhaja, da se upoštevajo vse terjatve upnikov, ki imajo glasovalno pravico. Toda določilo 1. odstavka 56. člena ZPPSL izrecno govori le o terjativah upnikov. Delničarji niso upniki družbe, saj do družbe, ki je v postopku prisilne poravnave nimajo terjatve. ZPPSL je v 3. odstavku 56. člena samo za potrebe postopka prisilne poravnave oziroma za potrebe glasovanja njihove kapitalske deleže v pozitivnem kapitalu družbe opredelil kot terjatve. Zato določbe 1. odstavka 56. člena ZPPSL za delničarje oziroma terjatve delničarjev ni mogoče uporabiti dobesedno in zato upoštevati deleže (terjatve) vseh delničarjev pri ugotavljanju rezultatov glasovanja. ZPPSL ni uredil vprašanja oziroma nima posebne določbe, ki bi neposredno uredila vprašanje, kateri deleži (terjatve) delničarjev oziroma družbenikov se upoštevajo v kvoti terjatev za ugotavljanje rezultatov glasovanja. Zato je pri tem, katere terjatve delničarjev se upoštevajo pri ugotavljanju rezultatov glasovanja treba izhajati iz sistemske ureditve postopka prisilne poravnave, iz katere pa izhaja, da na izid postopka prisilne poravnave lahko vplivajo le tisti, ki se postopka prisilne poravnave aktivno udeležujejo. Upniki družbe lahko vplivajo na izid postopka prisilne poravnave le, če svoje terjatve do dolžnika prijavijo v roku iz 1. odstavka 43. člena ZPPSL. Upniki torej svojo udeležbo v postopku prisilne poravnave uresničijo s prijavo terjatve. Če določen upnik svoje terjatve, pa naj ima še tako veliko terjatev do družbe, ne prijavi v postopku prisilne poravnave, ne bo mogel v ničemer

vplivati na izid postopka. Zakon mu ne daje glasovalne pravice (6. odstavek 54. člena ZPPSL). Ker pa ZPPSL izrecno ni uredil situacije, katere terjatve delničarjev se upoštevajo v kvoti terjatev za ugotavljanje rezultatov glasovanja, je pri odločanju o tem treba izhajati iz sistemske ureditve in iz enakega principa, kot je ZPPSL določil to za upnike. To pa pomeni, da se tudi pri delničarjih upoštevajo le terjatve tistih delničarjev, ki se s svojo aktivnostjo udeležujejo postopka. Delničarji niso upniki, zato v postopku prisilne poravnave ne prijavljajo terjatev. Zato svoje aktivnosti ne morejo izkazati s prijavo terjatve. Svojo aktivnost oziroma udeležbo v postopku tako delničarji oziroma družbeniki lahko izkažejo šele z udeležbo v glasovanju in ne prej. Zato je treba določbo 1. odstavka 56. člena ZPPSL glede delničarjev uporabiti analogno s položajem upnikov, to pa je tako, da se v kvoti terjatev upoštevajo le terjatve delničarjev, ki v postopku aktivno sodelujejo, torej terjatve tistih, ki se udeležijo glasovanja.

Iz navedenega izhaja, da je materialnopravni zaključek sodišča prve stopnje, da se zaradi tega, ker imajo po zakonu glasovalno pravico vsi delničarji, ker se vsi lahko udeležijo glasovanja, upošteva pri ugotavljanju rezultatov glasovanja tudi terjatve vseh delničarjev, nepravilen in sta zato pritožbi v tem delu utemeljeni.

Pritožba zakonitega zastopnika družbe in treh delničarjev pa uveljavlja še dve nadaljnji pritožbeni trditvi, s katerimi pa po mnenju pritožbenega sodišča ne more biti uspešna.

Neutemeljene so pritožbene trditve v zvezi z višino ugotovljenega pozitivnega kapitala dolžnika in s tem povezanimi velikostmi deležev oziroma terjatev delničarjev.

Glede tega se je sodišče prve stopnje utemeljeno v celoti oprlo na ugotovitve in mnenje sodnega izvedenca T. H., ki so temeljile na cenitvi izvedenca S. G. z dne 17.5.2006. Sodišče prve stopnje je navedenemu cenilcu s sklepom z dne 2.3.2006 naložilo, da izdela cenitev realne tržne vrednosti nepremičnine Blagovnica A. na D. 49 L.. Cenilec je dne 18.5.2006 izdelal cenitveno poročilo in zaključil, da je primerna tržna vrednost predmetne nepremičnine na dan 17.5.2006 820.767.000,00 SIT. Cenitev je temeljito obrazložil, navedel okoliščine, zaradi katerih je prišel do takšne vrednosti. Sodišče prve stopnje je cenitveno poročilo dolžniku vročilo dne 23.5.2006. Dolžniku je sodišče prve stopnje dne 9.6.2006 vročilo tudi dopolnilno izvedeniško mnenje T. H. z dne 6.6.2006, v katerem je ocenil vrednost pozitivnega kapitala dolžnika ob upoštevanju ocenjene vrednosti nepremičnine. Dolžnik na nobeno izmed izvedeniških mnenj ni imel konkretnih pripomb in ugovorov. V vlogi, ki jo je dolžnik naslovil "Dopolnilo načrta finančne reorganizacije in pojasnilo" z dne 19.6.2006, katero je sodišču posredoval po faksu dne 19.6.2006 (ugotovitev sodišča prve stopnje v zapisniku o naroku z dne 19.6.2006 - zap. št. 136) je dolžnik navedel le, da izsledkom izvedenca ugovarja, torej je imel povsem pavšalni očitek na izvedeniško mnenje. Glede na takšno stanje, se je sodišče prve stopnje povsem utemeljeno oprlo na izvedeniško mnenje in cenitveno poročilo, na tako posplošene dolžnikove trditve, da mnenju ugovarja, ni bilo kaj odgovarjati in zato v izpodbijanem sklepu ni zatrjevane bistvene kršitve določb postopka.

Pritožniki (zakoniti zastopnik dolžnika in delničarji, ki so se udeležili glasovanja) v svoji pritožbi v nadaljevanju zatrjujejo, da je v postopku prisilne poravnave terjatev prijavila tudi Republika Slovenija, Davčna uprava RS (v nadaljevanju DURS) in sicer v znesku 78.385.651,84 SIT in da ta terjatev temelji na odločbi DURS št. 46202-413/04-10 - 0894/198 z dne 17.5.2004, zoper katero se je dolžnik pritožil in da je bila prej navedena odločba DURS delno odpravljena z delno odločbo Ministrstva za finance (MF) št. DT-499-14-202/2004-2 z dne 6.6.2006 in sicer v tč. I/1 in v tč. I/2 glede zamudnih obresti od zamude do dne izvršljivosti odločbe. Trdijo tudi, da je bila odločba drugostopnega organa pooblaščenca dolžnika vročena dne 19.6.2006 in da zanjo dolžnik ob glasovanju ni vedel. Nadalje trdi, da je terjatev DURS

zaradi delne odprave zgoraj navedene odločbe z dne 17.5.2004 močno zmanjšana in da je zato tudi glasovalna pravica DURS nepravilno ugotovljena.

Iz podatkov v spisu (tabele za glasovanje) ki vsebuje podatke o zneskih prijavljenih terjatev posameznih upnikov, o zneskih neugovarjanih terjatev in o zneskih ugovarjanih terjatev, izhaja, da dolžnik prijavljeni terjatvi upnika RS, DURS, ki je bila prijavljena v skupnem znesku 78.385.651,84 SIT ni ugovarjal. V pritožbi dolžnik tudi ne trdi, da je v postopku prisilne poravnave vložil ugovor zoper prej navedeno prijavljeno terjatev DURS (le-to je upnik vložil pri sodišču dne 25.4.2005). Po 1. odstavku 44. člena ZPPSL mora dolžnik vložiti zoper prijavljeno terjatev obrazložen ugovor zoper obstoj in višino terjatve v roku 30 dni po izteku roka za prijavo terjatve, ker se v nasprotnem šteje prijavljena terjatev za ugotovljeno (3. odstavek 44. člena ZPPSL).

Iz podatkov v spisu torej izhaja, da dolžnik šele v pritožbenem postopku deloma ugovarja (navaja, da je terjatev DURS močno zmanjšana) obstoju in višini terjatve DURS pri čemer niti ne navede določno, v kolikšnem znesku terjatvi ugovarja. Trdi, da dejstva, da je terjatev nižja, ni mogel navesti brez svoje krivde do konca naroka za glasovanje, saj je bil z drugostopno odločbo MF seznanjen šele po zaključku naroka za glasovanje dne 19.6.2006. Pri tem trdi, da so izpolnjeni pogoji iz 1. odstavka 337. člena ZPPSL.

Pritožbeno sodišče je mnenja, da pritožba v tem delu ni utemeljena.

ZPPSL v 4. odstavku 11. člena izrecno določa, da predlogov, izjav, ugovorov ne more dati tisti, kdor je zamudil rok oziroma izostal z naroka, na katerem bi jih moral dati oziroma vložiti. ZPPSL torej določa prekluzijo navedb in ugovorov. Ker ima ZPPSL o tem, ali lahko stranke še naknadno navajajo določena dejstva in dokaze posebno ureditev, določbe ZPP niti ne pridejo v poštev. ZPPSL dopušča, da se dolžnik o terjatvi izjavi v roku, ki je določen v 1.odstavku 44. člena ZPPSL. Glede na prej citirano zakonsko določbo dolžnik ugovora oziroma dejstev, s katerimi deloma izpodbija obstoj terjatve DURS(a) ne more uspešno uveljavljati v tem pritožbenem postopku. Poleg tega pa pritožnik v pritožbi tudi ne navede nobenega razloga, s katerim bi pojasnil, zakaj v ugovornem roku prijavljeni terjatvi upnika DURS ni ugovarjal, čeprav se je zoper odločbo tega organa z dne 17.5.2004 pritožil. Iz okoliščine, da je bila prijava terjatve upnika vložena šele dne 25.4.2005, torej skoraj leto dni po izdaji odločbe prvostopne odločbe DURS (17.5.2004), je namreč mogoče sklepati, da je bilo v času, ko je upnik DURS prijavil terjatev v postopku prisilne poravnave nad dolžnikom, dolžnikova pritožba že vložena. Dolžnik v pritožbi tudi ne trdi, da v času, ko je v postopku prisilne poravnave tekel rok za ugovor zoper prijavljeno terjatev, pritožbe zoper odločbo DURS še ni vložil in da zato proti tej terjatvi ni mogel ugovarjati. V pritožbi pa tudi ne navaja nobenih drugih okoliščin, s katerim bi pojasnil, zakaj terjatvi upnika ni ugovarjal v roku iz 1. odstavka 44. člena ZPPSL. Zato dolžnik s to pritožbeno trditvijo ne more biti uspešen.

Sodišče druge stopnje tako ugotavlja, da sta neutemeljeni pritožbeni trditvi, s katerimi je pritožnik poskušal poseči v višino ugotovljenega pozitivnega kapitala dolžnika in v višino terjatve upnika DURS. Toda kljub temu pa nepravilna uporaba materialnega prava sodišča prve stopnje v zvezi z obsegom terjatev delničarjev, vpliva na rezultat glasovanja, saj bi ob drugačni določitvi obsega glasovalnih pravic delničarjev in ob dosedaj podeljenih glasovalnih pravicah upnikom bila prisilna poravnava izglasovana. Zato mora pritožbeno sodišče obravnavati pritožbo upnika BT I. d.o.o., ki jo je vložil za primer, če bi sodišče druge stopnje poseglo v odločitev sodišča prve stopnje v zvezi z zavrnitvijo predloga za prisilno poravnavo in začetkom stečajnega postopka.

Pri tem se v zvezi z obsegom glasovalnih pravic upnika BT I. d.o.o. pokaže kot utemeljena pritožba tega

upnika zoper odločitev sodišča prve stopnje, s katero je le-to odločalo o verjetnosti prerekanе terjatve tega upnika.

Sodišče druge stopnje ugotavlja, da sklepa sodišča prve stopnje v delu, v katerem je odločeno o verjetnosti terjatve upnika BT I. d.o.o. ni mogoče preizkusiti. Sodišče prve stopnje namreč ni navedlo razlogov o tem, zakaj upnikova terjatev preko zneska 113,542.826,25 SIT ni verjetno izkazana. Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu ugotovilo, da je dolžnik terjatvi tega upnika ugovarjal do višine 101,182.459,35 SIT. Iz preglednice prijavljenih terjatev v spisu pa izhaja, da je upnik prijavil terjatev v višini 215,225.285,60 SIT. Terjatvi v višini 113,542.826,25 SIT dolžnik tako ni ugovarjal, zato se v tem obsegu terjatev šteje za ugotovljeno (3. odstavek 44. člena ZPPSL). Zato sodišče prve stopnje glede tega dela upnikove terjatve ni imelo kaj presojati, ali je verjetna ali ne. Zato je zaključek sodišča prve stopnje v izpodbijanem sklepu, da je poravnalni senat spoznal terjatev upnika za verjetno do višine 113,542.826,25 SIT materialnopravno zmoten. Glede na to, da je dolžnik prijavljeni terjatvi ugovarjal nad prej navedenim zneskom, bi sodišče moralo presojati verjetnost obstoja prijavljene terjatve nad tem zneskom. S tem, ko je v izpodbijanem sklepu zapisalo, da gre med strankama za sporno poslovno razmerje in da sta sporni višina glavnice in obresti, svoje odločitveni obrazložilo in tako obrazloženega sklepa sodišče druge stopnje ne more preizkusiti. To pa predstavlja tudi bistveno kršitev določb postopka iz 14. točke 2. odstavka 354. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL, na katero mora pritožbeno sodišče paziti tudi po uradni dolžnosti.

Sodišče prve stopnje bi moralo na podlagi navedb upnika in dolžnika v ugovoru in dokazov presojati, katere od navedb so izkazane z večjo verjetnostjo in o tem v sklepu navesti razloge. Sodišče druge stopnje tako ne more preizkusiti odločitve sodišča prve stopnje, s katero je odločilo o glasovalni pravici upnika BT I. d.o.o.. Ta okoliščina pa tudi vpliva na pravilnost ugotovitve obsega glasovalnih pravic upnikov in posledično rezultatov glasovanja.

Sodišče druge stopnje je moralo zato odločitev sodišča prve stopnje v delu, ko je zavrnilo predlog za prisilno poravnavo iz razloga, ker predlagana prisilna poravnava ni bila izglasovana z zadostno večino in je zato začelo po uradni dolžnosti stečajni postopek, razveljaviti in zadevo ponovno vrniti sodišču prve stopnje v nov postopek (3. točka 365. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL). Posledično z razveljavitvijo 3. in 4. točke izreka sklepa pa je sodišče druge stopnje razveljavilo tudi 5. do 9. točko izreka sklepa, ker se vse te točke nanašajo na odločitev o začetku stečajnega postopka.

S tem, ko je sodišče druge stopnje razveljavilo odločitev o zavrnitvi predloga za prisilno poravnavo in odločitev o začetku stečajnega postopka, je moralo odločiti tudi o pritožbi upnika BT I. d.o.o. zoper 1. in 2. točko izreka sklepa sodišča prve stopnje.

Upnik se sicer izrecno pritožuje tudi zoper 5. točko izreka sklepa (to je sklep, s katerim je sodišče prve stopnje za stečajnega upravitelja določilo dosedanjega upravitelja prisilne poravnave). Ker je odločitev sodišča prve stopnje pod 5. točko izreka sklepa sodišče druge stopnje razveljavilo kot posledico razveljavitve sklepa o začetku stečajnega postopka, pritožba upnika v tem delu ni več relevantna. Sicer pa je po določbah ZPPSL zoper sklep o določitvi stečajnega upravitelja kot pravno sredstvo predpisan ugovor in ne pritožba (2. odstavek 77. člena ZPPSL), o katerem pa bi odločal stečajni senat in ne sodišče druge stopnje, če ne bi bila odločitev sodišča prve stopnje o začetku stečajnega postopka razveljavljena.

S 1. točko izreka sklepa je sodišče prve stopnje zavrnilo predloge za ustavitev postopka prisilne poravnave, ki so jih vložili upnik BT I. d.o.o. in upniški odbor.

V zvezi s temi predlogi je ugotovilo, da je upnik BT I. d.o.o. vložil dne 18.7.2005 predlog za ustavitev postopka prisilne poravnave po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL in da je isti upnik dne 24.10.2005 vložil še en predlog, v katerem je predlagal ustavitev postopka po 4. in 1. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL. Upnik BT I. d.o.o. je torej vložil dva predloga in sicer predlog po 1. in 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL. O predlogu za ustavitev postopka po 1. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL je bilo pravnomočno odločeno s sklepom sodišča prve stopnje z dne 24.10.2005, ki je bil s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. III Cpg 173/2005 z dne 26.1.2006 v tem delu potrjen.

Glede predloga za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL pa je bil sklep sodišča prve stopnje z dne 24.10.2005 razveljavljen in zadeva v tem delu vrnjena sodišču prve stopnje v nov postopek.

V novem postopku je sodišče prve stopnje moralo tako odločiti o predlogu upnika BT I. d.o.o. za ustavitev postopka prisilne poravnave po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL. V novem postopku pa je predlog za ustavitev postopka vložil tudi upniški odbor in sicer dne 9.3.2006 (zap. št. 101), v katerem je predlagal ustavitev postopka prisilne poravnave prvenstveno na podlagi 3. točke 1. odstavka 34. člena ZPPSL, podrejeno pa po 1. in 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL.

Sodišče prve stopnje je tako v novem postopku v 1. točki izreka izpodbijanega sklepa odločilo o treh predlogih in sicer o predlogu upniškega odbora odbora za ustavitev postopka po 3. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL, o predlogu upniškega odbora za ustavitev postopka po 1. točki 34. člena ZPPSL in o predlogu za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL. Vse predloge je zavrnilo.

Proti tej odločitvi se upnik pritožuje.

Glede predloga za ustavitev postopka po 1. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL:

Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu (stran 5 sklepa) ugotovilo, da je bil tak predlog že uveljavljen in da je bilo o njem pravnomočno odločeno s sklepom sodišča prve stopnje z dne 24.10.2005, ki je bil s sklepom Višjega sodišča v Ljubljani, opr. št. III Cpg 173/2005 z dne 26.1.2006 potrjen. V novem postopku je sodišče prve stopnje ponovno vsebinsko odločalo o predlogu za ustavitev postopka po 1. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL, čeprav je tako iz predloga za ustavitev postopka z dne 9.3.2006 (zap. št. 101) kot tudi iz razlogov izpodbijanega sklepa razvidno, da je na novo vložen predlog za ustavitev postopka temeljil na enakih dejstvih kot predlog, ki ga je vložil upnik dne 24.10.2005. Ponoven predlog za ustavitev postopka po prej navedeni točki (ker ni šlo za nobene nove dejanske okoliščine) bi sodišče prve stopnje moralo zavreči po 1. odstavku 274. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL. Sodišče druge stopnje je moralo zato na podlagi 2. odstavka 354. člena ZPP v zvezi z 12. točko 2. odstavka 339. člena ZPP vse v zvezi s 15. členom ZPPSL pritožbi ugoditi in in sklep sodišča prve stopnje v 1. točki izreka, v kolikor je bilo ponovno vsebinsko odločeno o predlogu za ustavitev postopka po 1. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL razveljaviti in predlog z dne 9.3.2006 za ustavitev postopka v tem delu zavreči.

Glede odločitve o predlogu za ustavitev postopka po 3. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL:

Na podlagi 3. točke 1. odstavka 34. člena ZPPSL se postopek prisilne poravnave ustavi, če se ugotovi, da ni možnosti, da bo dolжник izpolnil obveznosti na podlagi predloga za prisilno poravnavo.

Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu navedlo obširne in prepričljive razloge za odločitev, s katero je predlog za ustavitev postopka prisilne poravnave po prej navedeni zakonski določbi zavrnilo. Pri

tem je izhajalo iz obrazložitve načrta finančne reorganizacije (NFR) in ugotovilo, da dolžnik razpolaga z nepremičnino v vrednosti približno 820.000.000,00 SIT ter da namerava tudi revitalizirati poslovanje. Pri odločanju o tem, ali obstoji verjetnost, da bo dolžnik izpolnil obveznosti iz predlagane prisilne poravnave se je oprlo tudi na mnenje izvedenca T. H., ki je v svoji dopolnitvi izvedeniškega mnenja z dne 6.6.2006, v kateri je upošteval nižjo vrednost ocenjene nepremičnine, kljub temu navedel, da kljub nižjemu kapitalu ostajajo njegove ugotovitve v izvedeniškem mnenju z dne 12.9.2005 enake. V mnenju z dne 12.9.2005 pa je izvedenec kljub mnenju, ki ga je izrazil glede ene od predvidenih metod poplačila, to je predvidenih čistih prihodkov od dejavnosti in izraženemu mnenju, da ni verjetnosti poplačila iz tega vira, zaključil, da je možnost poplačila vezana na prodajo nepremičnine. Pri tem je ocenil, da vrednost nepremičnine zadošča za poplačilo terjatev upnikov. V mnenju z dne 6.6.2006 pa je pod tč. 6 navedel, da je poplačilo upnikov mogoče v višini v skladu z NFR in dopolnitvami in pripomnil, da je realizacija poplačila odvisna od iztržka pri prodaji nepremičnine. Glede verjetnosti oziroma možnosti prodaje ocenjene nepremičnine pa se je sodišče prve stopnje naslonilo na dokazila, ki jih je predložil dolžnik in sicer na ponudbo za financiranje nakupa nepremičnine s strani družbe H. L. d.o.o. z dne 19.6.2006 in na podlagi tega zaključilo, da je izkazana tudi verjetnost vnovčitve nepremičnine in s tem verjetnost poplačila upnikov - iz tega vira.

V izpodbijanem sklepu se je sodišče prve stopnje opredelilo tudi do nadaljnjih trditev predlagatelja in jih argumentirano zavrnilo. Pritožniki v pritožbi trdijo, da NFR ne bo realiziran, ker dosedanji rezultati poslovanja dolžnika ne dosegajo rezultatov, ki jih je dolžnik predvidel v NFR. Sodišče prve stopnje se je v izpodbijanem sklepu ukvarjalo tudi s temi trditvami predlagatelja in je po mnenju pritožbenega sodišča glede tega navedlo prepričljive razloge, zakaj kljub temu šteje, da je izkazana verjetnost, da bodo obveznosti poplačane. Ugotovilo je namreč, da že vrednost premoženja dolžnika zadošča za poplačilo terjatev, kar je celo predlagatelj sam navedel v predlogu za ustavitev postopka dne 9.3.2006, ko je navedel, da je premoženja dovolj za poplačilo upnikov in bi ga moralo ostati še kaj za delničarje.

Pritožbeni očitke, da je sodišče prve stopnje pri odločanju o predlogu za ustavitev postopka po 3. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL spregledalo, da je izvedenec T. H. v mnenju navedel, da bo dolžnik v bodoče posloval z izgubo in s tekočim poslovanjem zmanjševal kapital, ni utemeljen. S to trditvijo se pritožnik sklicuje na zadnji odstavek dopolnitve izvedeniškega mnenja z dne 9.6.2006, v katerem je izvedenec to res zapisal. Toda mnenje izvedenca je treba upoštevati kot celoto, saj je izvedenec kljub takemu zapisu ostal pri svojem prvotnem mnenju. V dopolnilnem mnenju pa tudi ni navedel, da ni možnosti za poplačilo upnikov. Predlagatelj ustavitve, čeprav je trditveno in dokazno breme, da ni možnosti, da bo dolžnik izpolnil obveznosti iz predlagane prisilne poravnave na njem, pa tudi ni podal nobenega predloga, da izvedenec izdela konkretne izračune o tem, kakšen vpliv bo imelo zatrjevano nerentabilno poslovanje na možnost poplačila upnikov. Na podlagi dejstev in izvedenih dokazov je sodišče prve stopnje napravilo pravilen zaključek, da je predlog za ustavitev postopka po 3. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL neutemeljen.

Sodišče druge stopnje je zato pritožbo upnika zoper tisti del 1. točke izreka izpodbijanega sklepa, s katero je bilo odločeno o tem predlogu zavrnilo in sklep sodišča prve stopnje v tem delu potrdilo (353. člen ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL).

Glede odločitve sodišča prve stopnje o zavrnitvi predloga za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL:

Po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL se lahko predlaga ustavitev postopka prisilne poravnave, če

obstojijo okoliščine, na podlagi katerih je mogoče ugotoviti, da lahko dolžnik izpolni svoje obveznosti (do upnikov) v večjem deležu ali v krajšem roku, kot je predlagal v predlogu za prisilno poravnavo. Glede na takšno zakonsko ureditev je za presojo utemeljenosti predloga odločilno, ali ekonomsko finančno stanje dolžnika in v NFR predvidene metode in viri za poplačilo omogočajo večje ali hitreje poplačilo od tistega, ki ga je dolžnik ponudil upnikom v predlogu za prisilno poravnavo.

Glede na to, da je v konkretnem primeru dolžnik ponudil poplačilo v višini 100 % z zamudnimi obrestmi, kot je ugotovilo sodišče prve stopnje, lahko pride v poštev le še razpravljanje o tem, ali lahko dolžnik izpolni obveznosti prej, kot je predlagal v predlogu za prisilno poravnavo.

Sodišče prve stopnje je v izpodbijanem sklepu svojo odločitev o tem predlogu utemeljilo z več razlogi (zadnji odstavek na 5. strani, ki se nadaljuje na 6. strani izpodbijanega sklepa). Sodišče druge stopnje ugotavlja, da so razlogi, ki jih je sodišče prve stopnje navedlo v zvezi s tem na 5. strani sklepa, za odločitev o predlogu neodločilni. Dejstvo, da je dolžnik vsem upnikom predlagal poplačilo v višini 100 % z zakonskimi zamudnimi obrestmi, iz česar je zaključilo, da upnike obravnava enakopravno, ni odločilno za presojo, ali lahko izpolni obveznosti upnikom prej. Predlagatelj predloga za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL tudi ni utemeljeval na trditvi, da dolžnik upnikov ne obravnava enakopravno. Prav tako za odločitev o predlogu ni odločilen argument, ki ga je navedlo sodišče prve stopnje, da je v predlogu za prisilno poravnavo ponujeno izplačilo povsem v skladu s 5. točko 2. odstavka 48. člena ZPPSL, saj v okvir postopka po 34. členu ZPPSL ne sodi presoja, ali je predlog za prisilno poravnavo skladen z določbo 48. člena ZPPSL. V nadaljevanju obrazložitve sklepa (na strani 6) pa je sodišče navedlo še nekaj razlogov, iz katerih pa ni mogoče razbrati, zakaj ti sodišču prve stopnje utrujejo zaključek, da je dolžnik upnikom ponudil poplačilo v kar najkrajšem roku. Pri tem je ugotovilo, da je dolžnik upnikom v predlogu za prisilno poravnavo predlagal izplačilo v roku petih let. Njegova ponudba torej določa rok za izpolnitev pet let. Dodatna dolžnikova obrazložitev, da bo terjatev upnikov poravnal v 30 dneh po prejemu kupnine, ga v ničemer ne zavezuje, da bi nepremičnino prodal prej kot v petih letih. Na podlagi take dodatne obrazložitve upniki od dolžnika tudi ne morejo terjati, da takoj pristopi k prodaji. Sodišče prve stopnje v izpodbijanem sklepu tudi ni zapisalo, ali sprejema trditve dolžnika o nameravani prodaji nepremičnine družbi H. I. d.o.o. in poplačilu upnikov takoj po sklenjeni prisilni poravnavi (dane na naroku dne 19.6.2006), kot resnične oziroma iz razlogov sodišča prve stopnje ni mogoče razbrati, zakaj kljub takšnim navedbam dolžnika zaključuje, da je v predlogu za prisilno poravnavo predlagani rok za poplačilo najkrajši rok. Če sodišče šteje trditve dolžnika za verjetne, potem ni jasno, na podlagi česa je zaključilo, da ni možno, da bi obveznosti izpolnil prej, kot je predlagal v predlogu za prisilno poravnavo, saj je samo ugotovilo, da je izplačilo predvidel v roku petih let. Če pa je ocenilo, da navedbe dolžnika in po dolžniku predlagani dokazi kažejo na to, da bi obveznosti lahko izpolnil takoj po prisilni poravnavi, potem so pa ti razlogi prej v nasprotju z odločitvijo, kot da bi odločitev potrjevali. Sodišče druge stopnje zato razlogov sodišča prve stopnje, ki jih je navedlo na 6. strani obrazložitve ni moglo preizkusiti. Iz navedenega izhaja, da sklep v enem delu navaja neodločilne okoliščine. Zaključek, da je glede na ugotovljene okoliščine predlagani rok najkrajši rok, pa ni obrazložen oz. ni preizkusljiv. Zato je bilo treba sklep sodišča prve stopnje v zvezi s predlogom za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL razveljaviti in zadevo v tem obsegu vrniti sodišču prve stopnje v nov postopek (3. točka 365. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL). Pri tem sodišče druge stopnje le še dodaja, da ugotovitev sodišča prve stopnje v izpodbijanem sklepu, da so bile trditve upnika glede tega predloga pavšalne, ni sprejemljiva. Predlagatelj je v predlogu trdil, da bo dolžnik obveznosti upnikom poravnal zgolj z dezinvestiranjem in da razpolaga s premoženjem, ki zadošča za celotno poplačilo terjatev upnikov ter da za tak način oziroma tako metodo izpolnitve obveznosti ne potrebuje pet let, kot je upnikom predlagal v predlogu za prisilno poravnavo. S takimi trditvami je torej upnik trdil, da je glede na predvidene metode poplačila upnikov

predlagani rok petih let neprimeren. Trditve predlagatelja so bile tako dovolj konkretne in ne pavšalne, zato bi sodišče moralo presojudati, ali so te trditve utemeljene.

K pritožbi zoper 2. točko izreka izpodbijanega sklepa:

Z 2. točko izreka sklepa je sodišče prve stopnje zavrnilo predlog upniškega odbora za razrešitev upravitelja prisilne poravnave, ki je bil vložen dne 19.6.2006. Pri tem je v izpodbijanem sklepu ugotovilo, da je iz enakih razlogov, kot je bil vložen predlog za razrešitev upravitelja prisilne poravnave dne 19.6.2006, bil vložen predlog tudi že dne 6.4.2006. Nadalje je ugotovilo, da je sodišče prve stopnje s sklepom z dne 25.4.2006 predlog za razrešitev upravitelja prisilne poravnave (vložen dne 6.4.2006) zavrnilo in da je bil sklep upniku vročen dne 5.5.2006 ter da zoper sklep ni bil vložen ugovor.

Pritožnik v pritožbi teh dejanskih ugotovitev sodišča prve stopnje ne izpodbija oziroma celo nasprotno, potrdi ugotovitve sodišča prve stopnje, da zoper sklep sodišča z dne 25.4.2006 ni bilo vloženo pravno sredstvo. Iz ugotovitev sodišča prve stopnje torej izhaja, da je bil dne 19.6.2006 vložen predlog za razrešitev upravitelja prisilne poravnave iz enakih razlogov, kot so bili uveljavljani v predlogu, o katerem je sodišče prve stopnje odločilo s sklepom z dne 25.4.2006, ki pa je postal pravnomočen, ker ni bilo vloženega pravnega sredstva. Ob enakih dejanskih okoliščinah zato ni mogel biti ponovno vložen predlog za razrešitev upravitelja prisilne poravnave in bi zato sodišče prve stopnje moralo ponoven predlog, vložen dne 19.6.2006, zavreči (smiselna uporaba 1. odstavka 274. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL) in ga ne ponovno meritorno obravnavati. S tem pa je storilo bistveno kršitev določb pravnega postopka iz 12. točke 2. odstavka 339. člena ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL in je bilo zato treba 2. točko izreka izpodbijanega sklepa razveljaviti in predlog za razrešitev upravitelja prisilne poravnave z dne 19.6.2006 zavreči (2. odst. 354. čl. ZPP v zvezi s 15. členom ZPPSL). V novem postopku bo tako sodišče prve stopnje moralo najprej odločiti o predlogu za ustavitev postopka po 4. točki 1. odstavka 34. člena ZPPSL. Od odločitve sodišča prve stopnje o tem predlogu pa bo odvisno nadaljnje postopanje sodišča prve stopnje v tej zadevi.

Datum zadnje spremembe: 23.08.2009